

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Tdo/25/2021
Identifikačné číslo spisu:	6718010785
Dátum vydania rozhodnutia:	10.08.2021
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Paluda
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2021:6718010785.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Paludu a sudcov JUDr. Dany Wänkeovej a JUDr. Martina Piovartsyho v trestnej veci obvineného B. Š. pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 2 Trestného zákona a iné, na neverejnom zasadnutí konanom 10. augusta 2021 v Bratislave, o dovolaní obvineného B. Š. proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 6. novembra 2019, sp. zn. 4To/106/2019, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného B. Š. sa odmieta.

Odôvodnenie

I.

Konanie predchádzajúce dovolaniu

Rozsudkom Okresného súdu Zvolen (ďalej aj „prvostupňový súd“ alebo „okresný súd“) z 15. marca 2019, sp. zn. 0T/134/2018, bol obvinený B. Š. uznaný za vinného z prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 2 Trestného zákona a z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

dňa 22. decembra 2018 v čase o 19.25 h viedol ako vodič osobné motorové vozidlo tov. značky Citroen Saxo, ev. č. O. XXX D. v uzavretej obci Zvolen po ceste III/2452 - Ul. J. Jesenského v smere jazdy od sídliska Zlatý Potok na autobusovú stanicu, pričom pri jazde so svojím vozidlom v križovatke s ul. J. Jiskru prešiel cez stredový deliaci ostrovček, kde prednou časťou svojho vozidla narazil do dopravnej značky C6a „prikázaný smer obchádzania vpravo“ a týmto spôsobil škodu na vozidle Citroen Saxo vo výške 300,- €, a taktiež škodu na dopravnej značke C6a „prikázaný smer obchádzania vpravo“, čím vznikla jej vlastníkovi Banskobystrickej regionálnej správe ciest, a. s. so sídlom Majerská cesta 94, 974 96 Banská Bystrica škoda vo výške 500,- €, pričom po dopravnej nehode sa menovaný na vyzvanie policajta ODI OR PZ Zvolen odmietol podrobiť vyšetreniu na zistenie návykovej látky, ktoré sa vykonáva dychovou skúškou alebo orientačným testovacím prístrojom a tiež sa odmietol podrobiť lekárskemu vyšetreniu odberom a vyšetrením krvi alebo iného biologického materiálu, či nie je ovplyvnený návykovou látkou, pričom bol trestným rozkazom Okresného súdu Zvolen sp. zn.

OT/11/2014 zo dňa 29. januára 2014, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 7. februára 2014 uznaný vinným zo spáchania prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 Trestného zákona, za čo mu bol uložený peňažný trest vo výške 1 000,- € a súčasne mu bol uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu podľa § 61 ods. 2 Trestného zákona na dobu troch rokov.

Za to mu prvostupňový súd podľa § 348 ods. 1 Trestného zákona, s použitím § 37 písm. h), písm. m), § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona, § 41 ods. 1, § 46 Trestného zákona uložil úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 15 mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona súd obvineného pre výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Trestného zákona súd obvinenému uložil trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v trvaní 7 rokov.

Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „krajský súd“) rozhodujúc o odvolaní obvineného B. Š. proti uvedenému rozsudku prvostupňového súdu uznesením zo 6. novembra 2019, sp. zn. 4To/106/2019, odvolanie obvineného B. Š. podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietol.

II.

Dovolanie

a vyjadrenie k nemu

Proti citovanému uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici podal obvinený B. Š. dovolanie prostredníctvom pre dovolacie konanie zvoleného obhajcu Vladimíra Flídera písomným podaním z 21. decembra 2020, osobne podaným 18. januára 2021, z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Predmetný dovolací dôvod je podľa obvineného naplnený tým, že ešte na hlavnom pojednávaní na prvostupňovom súde navrhol výsluch svedkyne R. N. k dôležitým skutkovým okolnostiam, avšak tento dôkazný návrh prvostupňový súd podľa § 277 ods. 2 Trestného poriadku odmietol. Podľa názoru prvostupňového súdu bola vina obvineného na spáchaní skutku nesporná a výsluch svedkyne N. považoval za nedôvodný. K tomuto záveru prvostupňového súdu sa priklonil aj odvolací súd, ktorý však svoj postup vo vzťahu k odmietnutiu výsluchu obvineným navrhutej svedkyne dostatočným spôsobom neodôvodnil.

Obvinený je toho názoru, že konaním odvolacieho súdu došlo k zásadnému porušeniu jeho práva na obhajobu, čím došlo k pochybeniu, ktoré mohlo mať vplyv na konečný výsledok trestného konania. Uvedené porušenie práva na obhajobu bolo podľa obvineného zásadné, pretože v prípade vypočutia navrhutej svedkyne k skutkovým okolnostiam by došlo k inému rozhodnutiu v jeho trestnej veci a v konečnom dôsledku k jeho oslobodeniu podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku. Súd podľa názoru obvineného taktiež odignoroval základnú zásadu trestného konania, a to in dubio pro reo, ktorá je súčasťou práva na prezumpciu nevinu, čím porušil jeho práva podľa článku 6 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, článku 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a § 2 ods. 4 Trestného poriadku.

Na základe uvedeného obvinený navrhol, aby dovolací súd podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku rozsudkom vyslovil porušenie zákona, podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil napadnuté uznesenie krajského súdu a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku krajskému súdu prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadrila prokurátorka Okresnej prokuratúry Zvolen (ďalej len „prokurátorka“) písomným podaním z 8. februára 2021, v ktorom uviedla, že dovolanie obvineného

považuje za neodôvodnené, pretože právo obvineného B. Š. na obhajobu nebolo porušené nevyhovením návrhu na doplnenie dokazovania, konkrétne vypočutím navrhovanej svedkyne, ktorú krajský súd rozhodujúci o odvolaní obvineného nepovažoval za potrebné vypočuť. Krajský súd vo svojom rozhodnutí riadne odôvodnil svoje rozhodnutie s tým, že výsluch tejto svedkyne bol navrhovaný už v konaní pred prvostupňovým súdom, ktorý ju odmietol vypočuť, pričom toto rozhodnutie považoval za zákonné a dôvodné a konštatoval, že okresný súd pri svojom rozhodovaní nepochybil a rozhodol zákonne a správne. Krajský súd v rámci svojej prieskumnej povinnosti zistil, že prvostupňový súd vykonal na hlavnom pojednávaní všetky potrebné a dostupné dôkazy na objasnenie skutkového stavu v súlade s § 2 ods. 10 Trestného poriadku a tieto správne vyhodnotil jednotlivo i v ich súhrne tak, ako to ukladá § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Nevyhovenie návrhu na doplnenie dokazovania podľa prokurátorky nie je porušením práv obhajoby, ide o oprávnenie súdu v rámci rozhodovacej činnosti.

Prokurátorka ďalej poukázala na to, že obvinený mal od začiatku trestného konania obhajcu, ktorého si sám zvolil a jeho obhajca bol prítomný pri všetkých úkonoch trestného konania, ktoré viedli k rozhodnutiam konajúcich súdov. Obhajca obvineného navyše aktívne využíval svoje oprávnenia, o čom podľa prokurátorky svedčia jeho písomné podania, napr. odvolanie, ako aj jeho prítomnosť na hlavných pojednávaniach.

Na základe uvedeného prokurátorka navrhla, aby dovolací súd na neverejnom zasadnutí dovolanie obvineného B. Š. proti napadnutému uzneseniu krajského súdu podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Spis spolu s podaným dovolaním bol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky predložený 13. apríla 2021.

III.

Konanie pred dovolacím súdom

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku), a že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1 a ods. 2 Trestného poriadku). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 ods. 1 Trestného poriadku, veta prvá, keďže obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok a o tomto bolo rozhodnuté.

Súčasne však dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú naplnené dôvody dovolania uvedené v § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Úvodom je potrebné uviesť, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu, ktorým sa má zabezpečiť náprava procesných a hmotnoprávných chýb taxatívne uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku. Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok (s výnimkou dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku) neslúži na revíziu skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Naplnenie tohto dovolacieho dôvodu odôvodnil obvinený B. Š. odmietnutím jeho návrhu na doplnenie dokazovania spočívajúcim vo výsluchu svedkyne R. N., pričom v prípade vypočutia navrhovanej svedkyne k skutkovým okolnostiam by podľa obvineného došlo k inému rozhodnutiu v jeho trestnej veci a v konečnom dôsledku k jeho oslobodeniu podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku.

K tomu je potrebné v prvom rade poukázať na uznesenie najvyššieho súdu z 15. decembra 2009, sp. zn. 2 Tdo 45/2009, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 7, roč. 2011, v zmysle ktorého „Právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 4 Trestného poriadku). Za porušenie práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, resp. uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Trestného poriadku. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinенý v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú, a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktorá vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu.“

Zároveň v zmysle uznesenia najvyššieho súdu zo 14. januára 2014, sp. zn. 2 Tdo 1/2014, uverejneného v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 116, roč. 2014 „Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku vyžaduje, aby bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu. Nie je ním len všeobecné právo obvineného zvoliť si obhajcu a radiť sa s ním počas úkonov vykonávaných orgánom činným v trestnom konaní a súdom (§ 34 Trestného poriadku), ale aj právo na navrhovanie dôkazov priamo obvineným alebo prostredníctvom obhajcu (§ 34 ods. 1, § 44 ods. 2 Trestného poriadku). Ak uplatnenie práva na obhajobu spočíva aj v navrhovaní dôkazov, zodpovedá mu povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť alebo ho odmietnuť (272 ods. 3 Trestného poriadku), alebo rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú (§ 274 ods. 1 Trestného poriadku).“

Vychádzajúc z vyššie uvedeného je potrebné vo vzťahu k predmetnej veci konštatovať, že obvinený B. Š. prostredníctvom obhajcu navrhol doplniť dokazovanie výsluchom svedkyne R. N. na hlavnom pojednávaní 15. marca 2019 a na tomto hlavnom pojednávaní bol jeho návrh na doplnenie dokazovania i odmietnutý. Odmietnutie tohto návrhu prvostupňový súd odôvodnil na str. 6 rozsudku nasledovne:

„Na ostatnom hlavnom pojednávaní potom obžalovaný prišiel s verziou, že motorové vozidlo mala viesť R. N., ktorú aj navrhol predvolať a vypočuť ako svedkyňu. Súd ale s poukazom na § 277 ods. 2 Trestného poriadku odmietol tento návrh na doplnenie dokazovania, pretože z dovtedy vykonaných dôkazov bola vina obžalovaného jednoznačne preukázaná. Napokon, v rámci záverečnej reči obžalovaný ako ďalšiu osobu, ktorá mala viesť motorové vozidlo, uviedol I. N.. Je potom iluzórne domnievať sa, že čo i len jedna verzia obhajoby obžalovaného by mohla byť pravdivá, pričom práve svojimi rôznymi verziami obžalovaný sám preukázal, že nikto iný okrem neho motorové vozidlo nemohol šoférovať.“

Z vyššie citovaného je zrejmé, že prvostupňový súd sa s návrhom obvineného na doplnenie dokazovania vysporiadal a odmietnutie vykonania navrhovaného dôkazu vo svojom rozhodnutí odôvodnil. Krajský súd sa v napadnutom uznesení so závermi prvostupňového súdu stotožnil a v podrobnostiach na ne odkázal. Nakoľko rozhodnutia prvostupňového a odvolacieho súdu tvoria podľa ustálenej súdnej judikatúry jednotu, nebolo potrebné, aby krajský súd, v prípade ak sa stotožnil so závermi uvedenými v rozhodnutí prvostupňového súdu, tieto vo svojom rozhodnutí opätovne duplicitne uvádzal. Pokiaľ obvinený v podanom dovolaní poukazuje na to, že výpoveď danej svedkyne mohla viesť k zmene skutkového stavu do tej miery, že by v konečnom dôsledku došlo k jeho oslobodeniu, k tomu najvyšší súd opätovne poukazuje na vyššie citované právne vety rozhodnutia uverejneného v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 7, roč. 2011, predovšetkým na vetu: „Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinенý v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú, a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku,

odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktorá vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu.“ Možno k tomu doplniť, že správnosť a úplnosť zisteného skutku dovolací súd pri dovolaní podanom obvineným nemôže s poukazom na § 371 ods. 1 písm. i) časť vety za bodkočiarkou Trestného poriadku skúmať a meniť. Skutkový prieskum by bol v dovolacom konaní možný len v prípade dovolania podaného ministrom spravodlivosti Slovenskej republiky z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že v predmetnej veci nie je splnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku a z tohto dôvodu dovolanie obvineného B. Š. na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.